

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เราต้องอยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง โลกแห่งความเป็นจริง สุขก็รู้ว่าสุข ทุกข์ก็รู้ว่าทุกข์ แต่เราต้องอยู่กับสังคมโลก สังคมโลก เห็นไหม มนุษย์เกิดเป็นสัตว์สังคม ถ้ามนุษย์เป็นสัตว์สังคม เราอยู่กับสังคม ถ้าเรามีคุณธรรมในหัวใจของเรา นี่เขาให้ธรรมเป็นทานๆ ให้ธรรมเป็นทาน แล้วธรรมของใครล่ะ ให้ธรรมเป็นทานเพราะลัทธิศาสนาอื่นเขาก็ว่าเป็นธรรมเหมือนกัน แต่ถ้าเป็นธรรมของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เชื่อกาลามสูตร กาลามสูตร ความเชื่อ กาลามสูตรคือพิสูจน์ใจ พิสูจน์ใจในหัวใจของเรา ถ้าพิสูจน์ใจในหัวใจของเรา เห็นไหม

คนมองข้าม มันมองเห็นเรื่องของศาสนาเป็นของเล็กน้อย แต่เรื่องศาสนาเป็นของเล็กน้อยนะ เรื่องศาสนานี้เป็นเรื่องธรรมประจำชีวิตเลย ถ้าคนมีคุณธรรม เด็กที่มีคุณธรรมขึ้นมา เด็กที่เมตตาในเมตตาจิตเขาดีนะ เขาดีมาตั้งแต่เด็กๆ เขาดีกันตั้งแต่เด็กๆ เด็กๆ ของเขาจะ เขาว่านอนสอนง่ายของเขา เขามีกตัญญูกตเวทีของเขา แล้วถ้ามันโตขึ้นมา ถ้าหัวใจของเขา หัวใจของเขา คือเขาไม่หาพินหาไฟใส่หัวใจของเขา เขาอยู่ในสังคมอย่างนั้นนะ อยู่ในโรงเรียน อยู่ในหมู่เพื่อน เพื่อนจะชักจูงไปไหนเขาก็มีหลักมีเกณฑ์ของเขา แล้วเขาสามารถโน้มน้าวให้เพื่อนของเขาเข้าสู่สัจจะ เข้าสู่หลักความจริงนั้นได้ด้วย นั่นคือเมตตาของเขา ถ้าเมตตาของเขา จริตนิสัยคนได้สร้างของเขามา

คนได้สร้างมา การเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เพราะการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ คุณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระโพธิสัตว์ สร้างแต่คุณงามความดี สร้างแต่คุณงามความดีมา แต่ขณะที่สร้างคุณงามความดีมานะ เวลาเราไปศึกษาประวัติองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในสมัยเป็นพระโพธิสัตว์ มันเศร้าใจ เสียเปรียบเขาทั้งนั้น เสียเปรียบเขาทั้งนั้น ทำคุณงามความดี เสียเปรียบเขาทั้งนั้น แต่ความเสียเปรียบอย่างนี้มันเสียเปรียบเพราะใจรัก ใจมันรัก ใจมันเห็นคุณงามความดี ถ้าใจเห็นคุณงามความดีอย่างนั้น ทำคุณงามความดีอย่างนี้ได้ ถ้าทำคุณงามความดีอย่างนี้ได้ จริตนิสัยของเขา เขามีจุดยืนของเขา

ในสมัยปัจจุบันนี้การศึกษาเจริญ ทางวิทยาศาสตร์เจริญ เวลาใครจะมีลูกคนแรก เปิดตำราเลี้ยงลูก เพราะฝรั่งมันคิดไว้ให้ ต้องเลี้ยงลูกอย่างนั้น...เลี้ยงลูกก็เลี้ยงอย่างนั้นนะ มันเป็นสภาวะแวดล้อม แต่จิตใจของเขาละ หัวใจของเขาละ ถ้าของเขาเป็นความจริงของเขา ถ้าเป็นความจริงของเขานะ มันจะอยู่ในสภาวะแวดล้อมดีหรือสภาวะแวดล้อมที่เลวทรามขนาดไหน ถ้าจิตเขาดี เขามีจุดยืนของเขา เขาไปของเขาได้ แต่สภาวะแวดล้อมก็มีความสำคัญ มีความสำคัญ เพราะว่าในสมัยปัจจุบันนี้โลกร้อนๆ เขากำลังโทษซึ่งนี้ไปประเทศอื่นทั้งนั้นนะ ประเทศอื่นทำให้โลกร้อน ทำให้โลกร้อน ทำทุกคนนะ โดยความเป็นมนุษย์ มนุษย์ขับของเสียของมามันก็ทำให้โลกร้อนแล้ว คำว่า “โลกร้อนๆ” ซึ่งคนอื่นทั้งนั้นนะ

นี่ก็เหมือนกัน เราคิดแต่ชี้ไปสิ่งภายนอกๆ สภาวะแวดล้อมที่มันจะดีมันก็ดีของมัน คำว่า “ดี” สภาวะแวดล้อมก็มีความสำคัญ สำคัญที่เราอยู่แล้วสุขสบาย แต่ความสุขสบายเป็นผลของวิญญูะ ที่ว่าพึงธรรมๆ สัจธรรมอันนี้ สัจธรรมอันนี้มันเข้าสู่หัวใจของเรา ถ้าหัวใจมันมีสัจธรรม มันจะอยู่ในกองไฟขนาดไหน หัวใจก็ไม่เราร้อนไปกับเขา จะไปอยู่ในภูมิอากาศที่มันลบขนาดไหน เราก็ไม่เยือกเย็นไปกับเขา มันแก้ไขได้ มันแก้ไข ถ้าหัวใจที่เป็นธรรมมันแก้ไขได้ เพราะอะไร เพราะมีสติปัญญา มันชุ่มชื้น มันมีสติปัญญาพร้อมที่จะแก้ไข

แต่หัวใจมันเป็นทุกข์นะ มันเจอสิ่งใดเล็กน้อย มันบ่นว่าทุกข์ สภาวะแวดล้อมก็ปกติ เขาอยู่กันสุขสบาย แต่เราหนาวนัก ร้อนนัก มันว่าของมันไป เพราะอะไร เพราะจิตใจอ่อนแอ นี่ไง ธรรม ที่ธรรมสำคัญ สำคัญตรงนี้ไง สำคัญถ้าเรามีสติปัญญาขึ้นมา มันจะหนาวนัก มันจะร้อนนัก คุณติ ในภูมิอากาศที่ติดลบ เขาก็มีมนุษย์อยู่อาศัย เขาก็ดำรงชีพของเขาได้ ดำรงชีพของเขาได้ เพราะอะไร เพราะเขามีสติปัญญาของเขา เขาเอาตัวรอดของเขาได้ เราอยู่ในประเทศที่ร้อน ร้อนขึ้น เราก็เอาชีวิตของเรารอดได้ เพราะเรามีสติปัญญาของเรา มีสติปัญญา

ดูบ้านทรงไทยติ เขาสร้างไว้พ่นน้ำให้ได้อุณหภูมิสูง ให้น้ำมันท่วม แล้วเวลาอากาศมันก็หมุนเวียน “อยากจะอยู่บ้านทรงสเปน แล้วก็ให้น้ำมันท่วม” นี่ไง สภาวะแวดล้อมๆ ถ้าสภาวะแวดล้อมที่มันฉลาด ถ้ามันฉลาด มันเอาตัวรอดได้ไง พึงธรรมๆ เพื่อเหตุนี้ไง

แล้วให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง แล้วให้ธรรมๆ ให้สติปัญญา ให้สติปัญญา เห็นไหม เดียวนี้ลิขิตทีไรนะ มันฟ้องเอา ไปศึกษาของมันสิ มันฟ้องเอาด้วย แต่ถ้ามันเป็นเรื่องของ

สาธุคุณนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกพระอานนทนะ “อานนท์ ไม่มีกำมือในเรา มีมือเราเบตลอค”

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำพิสูจน์เลย ทำให้เรากระทำ ให้ธรรมชนะ ซึ่งการให้ทั้งปวง ให้ธรรม สัจธรรมในหัวใจ ถ้าให้แล้วมันซาบซึ้ง มันซาบซึ้ง ๒,๐๐๐ กว่าปี มาแล้วเรายังกราบถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คูสิ เฝชิญกับพญามาร เฝชิญกับกิเลสตัณหาความทะยานอยากในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชนะมารมา “เราเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชา ออกมา” เราก้ไปศึกษาฟองอวิชชา ศึกษาว่าไขมันเป็นอย่างไร เปลือกไขเป็นอย่างไร กุจะทุบ เปลือกไขให้ได้เลย แต่มันไม่ได้ศึกษาใจของมันเลย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าชนะมารๆ เป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกมา เวลาเราเวียนว่ายตายเกิดขึ้นมา เราก้มีภพมีชาติของเรา เราก้ มีอวิชชา มีฟองไขที่มันครอบงำหัวใจเรานี้ไง มันจะเจาะฟองไขก็ต้อเจาะฟองไขในหัวใจของ เราสิ เราศึกษาแล้วเราก้มาศึกษาค้นคว้าของเรา หาหัวใจของเรา ถ้าเราเจาะฟองไขของเรา เราจะ พ้นจากกิเลสตัณหาความทะยานอยาก พ้นจากสิ่งทีครอบงำ สิ่งทีครอบงำคืออะไร ความซัดอก ซัดใจ ความไม่พอใจ ความติดคั่นในหัวใจทั้งนั้นนะ ทั้งนั้นเลย

“มารเอย เธอเกิดจากความคำริของเรา เราจะไม่คำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจของเรา ไม่ได้้อีกเลย”

ความคิด ความคิด ความปรุง ความแต่งครอบงำหัวใจเรา เกิดจากความคำริ ความคำริมัน จะคิด มันจะหาหนทาง มารมันเกิดมาพร้อม “เธอเกิดจากความคำริของเรา เราจะไม่คำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจเราไม่ได้้อีกเลย” เห็นไหม โลงโถง ไม่มีสิ่งใดกดคั่นเลยละ มีวิหารธรรม มี ความสุขมาก มีความสุขมาก หลวงตาท่านพูดบ่อย ตั้งแต่วันสิ้นกิเลสมา ไม่มีกิเลสตัวไหนจะเกิด ขึ้นมาได้้อีกในใจของครูบาอาจารย์เราเลย ตั้งแต่วันสิ้นกิเลส ตั้งแต่วันทำลายอวิชชา ทำลายพญา มารไปแล้ว จบ! ไม่มีอะไรจะเกิดขึ้นมาได้้อีกเลย

“มารเอย เธอเกิดจากความคำริของเรา เราจะไม่คำริถึงเจ้า เจ้าจะเกิดบนหัวใจเราไม่ได้้อีก เลย” แต่หลวงตาท่านทำโครงการช่วยชาติ ท่านใช้ความคิด ท่านใช้ปัญญาของท่าน เห็นไหม

ปัญญาอย่างนี้มันเป็นปัญญาของธรรม ปัญญาที่จิตใจมันเป็นธรรมแล้ว จิตใจเป็นธรรมแล้วไม่มี ผักไม่มีฝ้าย ไม่มีนอกไม่มีใน ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น แต่มันมีธาตุขันธ์ไว้ประจำโลกใจ

เราเกิดมา เกิดจากพ่อจากแม่ เราเกิดจากชาติตระกูลนั้น เราก็เป็นคนที่มีชาติตระกูลนั้น หัวใจของเราทำคุณงามความดีของเรา เราทำคุณงามความดีเพื่อสาธารณะ เวลาเกิดมาแล้วมันมี อวิชา มีฟองไข่มันครอบงำไว้นะ มันก็คิดแต่ตัวตนมันเท่านั้นนะ แต่มันทำลายอวิชา ทำลาย ฟองไข่มันแล้วมันคิดถึงสาธารณะประโยชน์ คิดต่างๆ แล้วตัวใจพ้นแล้วด้วย

ถ้าให้ธรรมเป็นทานๆ ให้ธรรมจากตรงนี้ใจ ถ้าตรงนี้เป็นธรรม สิ่งที่เป็นธรรมแล้ว มันเจือจางไปแล้วมันจะมีกิเลสที่ไหน ความเป็นธรรมในหัวใจใจ แต่ถ้ามันมีแ่งมึงอนในหัวใจ คิดตนเอง คิดหัวใจนี้แน่ะ คิดความคิดเรานี้ “พูดไปแล้วเราจะได้อะไร จะทำอะไรเราคิดเลยว่าเรา จะได้อะไร”

มันจะได้อะไรอีกล่ะ มันจะเอาไว้ตายไข้ใหม่ มันต้องทำลายมันก่อนใจ ถ้าทำลายมันแล้ว มันไม่มีตัว มันจะได้อะไร มันไม่เอาอะไร มันไม่มีอะไร มันไม่ได้ทำอะไร มันไม่ต้องการอะไร แต่มันทำเพื่อโลกใจ ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ธรรมเป็นทานใจ มันไม่มีอะไร ไม่ได้ทำอะไร ไม่ต้องการอะไร มันมีอะไรล่ะ แต่ถ้ามันมีกิเลสนะ “เราจะได้อะไร ถ้าไม่ได้ไม่พูด ถ้าไม่ได้ไม่บอก” ให้ธรรมเป็นทานใจใหม่ แต่ถ้าให้ธรรมเป็นทานมันเป็นสาธารณประโยชน์ ทั้งนั้น

ผลของวิญญูๆ ใครเห็นจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิญญู เกิดแต่ละภพแต่ละชาติ เวลาเกิด เป็นทิพย์ เกิดเป็นเทวดา ของเป็นทิพย์หมดเลย เอ็งอย่าตายจากตรงนี้นะ รักษาไว้ สมบัติทิพย์ อันนั้นนะ เวลาคนหมดอายุขัย แสดงความเป็นทิพย์นั้นมันเริ่มจางลงๆ คือหมดอาหาร คนหมด อาหารอยู่ไม่ได้ วิญญูณาหาร ผัสสาหาร เวลาเป็นพรหม หมดอายุขัย เขาหมดอาหาร หมดความเป็นอยู่ของเขา คนไม่มีอาหารกิน คนไม่มีการสืบต่อชีวิต มันอยู่ได้ไหม? มันอยู่ไม่ได้หรอก ผลของวิญญูๆ

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดมาแล้ว ที่ว่า เราจะได้อะไร จะเป็นอะไร อยากได้อะไร แล้วของเอ็ง หรือ ของเอ็งจริงหรือเปล่า แต่ถ้ามันมีสติมีปัญญา ให้ฟังธรรมๆ ให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง เรามีแล้วเราเจือจางเขา เราให้เขา เราให้เขาด้วยความภูมิใจของเรา เราไม่ใช่ให้เขาด้วยว่ายอม จ้านกับเขา เขาบีบบังคับจะเอา เราไม่ให้ แต่ถ้าเรามีศรัทธามีความเชื่อของเรา เราทะนุถนอม

ของเรา เราเพื่อประโยชน์ของเรา เราจะให้ ทำไม จะให้ เออ! ให้ด้วยความพอใจ นี่เราจะให้ เพราะอะไร เพราะไม่ได้อะไร ไม่มีอะไร ไม่อยากได้อะไร แต่จะให้ ถ้าให้ นี่ไง ถ้ามันคิดให้ได้ ตามความเป็นจริง ถ้าจิตใจเป็นธรรมๆ ให้ธรรมชนะซึ่งการให้ทั้งปวง เพราะให้แบบนี้ แต่ถ้ามันเป็นกิเลสนะ ให้ไปแล้วมันจะได้สิ่งตอบแทนเท่าไร ได้อะไรก็คืนกลับมา ถ้าคืนกลับมาแล้วมันจะได้ประโยชน์อะไร

ทำบุญที่สะอาดบริสุทธิ์ ปฏิภาหุ เราชวนชวนนะ เกิดมาปากกัดตีนถีบหาปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิต เราหามาด้วยความทุกข์ความยาก เราหามาแล้วก็เป็นสมบัติของเรา หามาแล้วเราจะให้คนอื่นได้อย่างไร ถ้าให้ก็ให้แต่ลูกหลานของเรา แต่เพราะเรามีสติมีปัญญาของเรา เราหามาแล้ว ปฏิภาหุ หามาด้วยความทุกข์ความยาก หามาด้วยความประหยัดมัธยัสถ์ เราหาของเรา มาของของเรา แล้วเราจะให้ ให้เพื่ออะไรล่ะ เราจะให้เพื่ออะไร

ถ้ามีสติปัญญานะ เราให้ด้วยน้ำพักน้ำแรงเรานะ สิ่งที่เราให้ เราให้เพราะอะไร เราให้ เพราะเราเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เพราะเชื่อรัตนตรัย เราเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าการเสียสละ การสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเรา เราทำเพื่อประโยชน์กับเรา แล้วให้ที่ ไหน

ปฏิภาหุ หามาด้วยความยากลำบาก เวลาความสุขจิต ความถูกต้องดีงาม เวลาจะให้มันก็ต้องมีสติปัญญานะ ให้แล้ว ให้แล้วสบายใจ ให้แล้วเป็นประโยชน์ไหม เราเห็นนะ คูตี เราให้ หลวงตาไป หลวงตาท่านทำประโยชน์เพื่อชาติ ของที่เป็นวัตถุ ใครเก็บไว้ไม่ไหวหรอก มันเยอะเยอะไปหมด แต่ท่านให้มาแล้วท่านก็เสียสละของท่าน เสียสละเพื่ออะไร? เสียสละเพื่อไ้อ์ตา คำๆ เสียสละเพื่อพวกเรา เสียสละเพื่อให้อยู่ในชาติด้วยความมั่นคง เสียสละให้เราอยู่มีความเป็นสุขไง ท่านเสียสละของท่าน เวลาเราให้ ผู้ให้ ปฏิภาหุ

ผู้รับ ถ้ามันมีความซุนซ่องหมองใจ ถ้าให้ไม่ถูกใจ ไม่อยากได้ ถ้าให้ถูกใจ “โ้อโฮ! โยมมาจากไหน โยมสุขยอดเลย” ถ้าให้ถูกใจ ถ้าให้ไม่ถูกใจมันไม่พอใจนะ นี่ไง ปฏิภาหุ

มันอยู่ที่อำนาจวาสนาบารมีนะ เวลาหลวงปู่มั่นท่านอยู่ในป่าในเขาของท่าน เห็นไหม เวลาเราอยู่กับหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงปู่เจี๊ยะบอก “คิดถึงหลวงปู่มั่นที่ไรนะ ถ้าเห็นอาหารที่มันมีคุณภาพ ร้องให้ทุกที” เพราะท่านเป็นคนอุปัฏฐาก หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านเป็นคนอุปัฏฐาก

บาตรของหลวงปู่มัน ท่านเป็นคนจัดอาหารใส่บาตรหลวงปู่มันเอง ท่านเป็นคนเห็นว่าหลวงปู่มันฉันอะไร คำรงชีวิตอย่างไร

หลวงปู่เจี๊ยะ ถ้ามีอาหารดีๆ ท่านจะน้ำตาไหล เราอยู่กับท่าน เราถามว่า “หลวงปู่ร้องไห้ทำไม”

“คิดถึงหลวงปู่มัน หลวงปู่มันไม่เคยได้ประสบพบเห็นอาหารอย่างนี้เลย ไม่เคยเห็นหลวงปู่มันไม่เคยเห็น” แล้วท่านเป็นคนจัดบาตร ท่านเป็นคนเอาอาหารใส่บาตรให้ หลวงปู่เจี๊ยะกับหลวงตาท่านเป็นคนสืบทอดกันมา แล้วท่านเป็นคนจัดบาตรให้ คือเราเป็นคนเอาอาหารให้ท่านฉัน เราเห็นนะ เราเห็น แล้วเวลามันมาเจออย่างนั้นท่านถึงน้ำตาไหลเลย น้ำตาไหลเพราะครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นจริงของท่าน ท่านอยู่ด้วยคุณธรรมของท่าน วิหารธรรมๆ ท่านเป็นพระอรหันต์ ท่านมีความสุข ท่านมีคุณธรรมในหัวใจ ท่านไม่เห็นแก่ปากแก่ท้อง ท่านไม่เห็นแก่อาหารความเป็นอยู่ ท่านไม่เคยเห็นอย่างนี้ เห็นเรื่องของภายนอกมีคุณค่าเลย ท่านไม่เคยเห็นสิ่งที่ออกนอกใจของท่านจะมีคุณค่าเลย ท่านมีคุณธรรมของท่าน

ฉะนั้น สิ่งที่เราหลวงปู่เจี๊ยะ หลวงตาท่านเคยประสบอย่างนี้ ท่านคิดถึงครูบาอาจารย์ น้ำตาร่วงนะ นี่ผู้รับ รับผิดชอบต่อจิตวิญญาณ เพราะมันไม่ต้องการ ไม่ต้องการสิ่งใดทั้งสิ้น แต่มันเป็นไปด้วยอำนาจวาสนาบารมีของคน คนที่มันมีคุณธรรมขึ้นมา มันเป็นแรงดึงดูดขึ้นมาเอง ถ้าแรงดึงดูด นี่ผู้รับที่รับผิดชอบต่อจิตวิญญาณ ถ้ารับมาแล้วเป็นประโยชน์อะไร

คุณหลวงปู่มันสิ เวลาสมัยสงครามโลก มันไม่มีสิ่งใดหรอก ขาดแคลนไปหมดนะ เวลาได้สิ่งใดมา เขามาถวายผ้าให้พระถ่ายก่อน ถ่ายผ้า คือผ้ามันขาด ผ้ามันนุ่งไม่ได้แล้วก็ถ่าย จนหลวงตาท่านทนไม่ได้ “ให้เขาๆ แล้วหลวงปู่ใช้อะไรล่ะ”

“หัวหน้า เดียวมันมาเอง”

นี่ไง ผู้รับ ไม่ได้รับเพื่อตัวตนเลย ไม่ได้รับเพื่อเราเลย ไม่ได้รับเพื่อสะสมสิ่งใดเลย รับมาแล้วให้พวกที่ปลายอ้อปลายแฉม ให้สามเณรน้อยไม่มีใครดูแลมัน ถ้ามันขาดแคลน ให้มันไปก่อน สิ่งใดที่มันขาดแคลนมาให้มันไปก่อน แล้วหัวหน้า หัวหน้าไม่เป็นไร ช่างมัน ช่างมัน

ปฏิบัติหากัง ผู้รับ รับผิดชอบต่อจิตวิญญาณ รับมาแล้วเพื่อเจือจานหมู่คณะไง นี่ไง บุญไงๆ ถ้าเราแสวงหามาด้วยความทุกข์ความยาก ของเรามันลอยมาจากฟ้าหรือ เงินทองเขามาแจก

ใช่ไหม เงินทองเราไม่ลงมือทำมันมาได้ยังไง มันมาด้วยสติปัญญาของเรา มันมาด้วยการกระทำของเรา ปฏิภาณด้วยสะอาดบริสุทธิ์ ได้แล้วพอใจเสียสละ สละแล้วมีความภูมิใจ ภูมิใจเพราะเราเห็นเรา รู้ เรารู้ว่าผู้รับขึ้นมา ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ให้ธรรมเป็นทานๆ ในหัวใจมีคุณธรรมหรือเปล่า

ถ้าในหัวใจมันมีคุณธรรม มันเป็นธรรมอยู่แล้ว มันเป็นธรรมตั้งแต่เขายังไม่ให้ มันเป็นธรรมตั้งแต่เขายังไม่มา มันเป็นธรรมตั้งแต่ในหัวใจนะ ถ้าหัวใจมันเป็นธรรม มันจะเป็นกิเลสไปได้อย่างไร ผู้รับ รับด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ แล้วมันทำความสะอาดบริสุทธิ์ สิ่งที่มีความสะอาดบริสุทธิ์นั้น นี้พูดถึงว่าแก่นของศาสนา

แล้วเราเกิดมา เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็อยากหาที่พึ่งที่ยึดเหนี่ยวที่ความมั่นคงของเรา แล้วเรา จิตใจของเรามันก็มีกิเลส มีตัณหาความทะยานอยากปิดหัวใจของเรา มันมีไขครอบงำไว้ไง แล้วเราก็เป็นแค่เชื่อในไขนั้นนะ แค่เชื่อไม่ได้ฝึกเป็นตัว เป็นเชื่ออยู่ในไข ไขแดงนั้นนะ แล้วเราจะไปรู้อะไรข้างนอกมันถูกหรือมันผิดละ เราจะไปรู้อย่างไรละ ฉะนั้นเวลาการกระทำของเรามันถึงลุ่มๆ ดอนๆ ไง การกระทำของเรามันถึงมีผิดพลาดไง เราเป็นเชื่อนะ ไขที่มีเชื่อ มันยังไม่ได้ฝึกเป็นตัว มันเป็นเชื่อ เป็นวัน แล้วมันจะรู้อะไรถูกอะไรผิดละ มันจะรู้อะไรดีละ มันก็ต้องลุ่มๆ ดอนๆ อย่างนี้

นี่ไง เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราก็หวังคุณงามความดี ให้ธรรมเป็นทาน ให้ธรรมเป็นทาน ธรรมนั้นมาจากไหน ธรรมนั้นทำอย่างไรละ แล้วถ้าธรรมเป็นจริง เราต้องเข้มแข็งของเรา เราต้องมีสติปัญญาของเรา เราต้องฝึกฝนของเรา

นี่ไง ฟังธรรมๆ ตอกย้ำในหัวใจ อย่าได้อ่อนนัก อย่าคิดคั่นนัก ให้มันลงกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ลงกับคุณธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หัวใจนี้อย่าได้อ่อนนัก เก่งขนาดไหน หาเหตุผล หาปัจจัยเทียบเคียงสิ มันเป็นเรื่องจริงหรือไม่จริง ถ้าเป็นจริง เป็นสมบัติของเรา

นี่ฟังธรรมๆ ฟังธรรมเพื่อหัวใจดวงนี้ ถ้าหัวใจดวงนี้มันประเสริฐ มันดีขึ้นมา เป็นศาสนทายาทนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยากหรือสัตว์ขนสัตว์ หรือสัตว์ขนสัตว์ก็หรือสัตว์หัวใจเรานี้แหละ ถ้าหัวใจเราได้หรือได้กั้นด้วยมรรค ด้วยสัจจะ ด้วยความจริง มันจะพัฒนาขึ้นมา ศาสนทายาทให้มีคุณธรรมในใจของเรา ให้ใจเรามีธรรมเพื่อประโยชน์กับชีวิตนี้ เอวัง